

บทที่ 3

นักเขียนอเมริกันในแนวสัจนิยม (Realists)

และธรรมชาตินิยม (Naturalists)

เมื่อถึงปี ค.ศ. 1875 นักเขียนอเมริกัน เช่น เบรท ฮาร์ท และมาร์ค ทเวน ได้หันมาเขียนวรรณคดีในแนวสัจนิยม ถึงแม้ว่ามาร์ค ทเวน จะได้ชื่อว่าเป็นผู้เสนอวรรณคดีในแนวสัจนิยมก็ตาม แต่ผลงานของเขามักจะขาดคุณสมบัติของสัจนิยมที่แท้จริง เพราะ มาร์ค ทเวน จะใช้เรื่องที่ปรุงแต่งขึ้นเองและมักจะให้มีเหตุการณ์โดยบังเอิญเกิดขึ้นมากเกินไปจนเหลือเชื่อ เพราะฉะนั้นคนส่วนใหญ่จึงมีความเห็นว่ามาร์ค ทเวน ไม่ใช่ นักเขียนในแนวสัจนิยมที่แท้จริง

นักเขียนอเมริกันในแนวสัจนิยม

วิลเลียม คีน ฮาเวลล์ (William Dean Howells) (ค.ศ. 1837 - 1920) ผู้ที่คงทฤษฎีเกี่ยวกับสัจนิยมในอเมริกาคนแรกคือ วิลเลียม คีน ฮาเวลล์ นั่นเอง มีนักเขียนที่สำคัญหลายคนที่ยึดตามแนวความคิดของวิลเลียม คีน ฮาเวลล์ ด้วยเหตุนี้เอง สัจนิยมจึงได้กลายเป็นแนวการเขียนที่สำคัญในวรรณคดีอเมริกันยุคนี้ ในปี ค.ศ. 1891 ฮาเวลล์ได้เป็นบรรณาธิการเอง Harper's Monthly ซึ่งเป็นแมกกาซีนของเมืองนิวยอร์ก ฮาเวลล์ได้พยายามใช้หนังสือพิมพ์เป็นอาวุธต่อต้านวรรณคดีในแนวโรแมนติก เพราะเขาคิดว่าวรรณคดีโรแมนติกมักให้ภาพชีวิตที่ไม่จริง จากการที่ฮาเวลล์เป็นบรรณาธิการนี้เอง ทำให้ฮาเวลล์ มีโอกาสช่วยเหลือนักเขียนรุ่นน้อง เช่น แฮมลิน การ์แลนด์ (Hamlin Garland) และสตีเฟน แครน (Stephen Crane) นอกจากนี้ฮาเวลล์ยังเป็นเพื่อนและผู้สนับสนุนมาร์ค ทเวน และ เฮนรี เจมส์ อีกด้วย

เมื่อฮาเวลล์ตั้งทฤษฎีสัจนิยมขึ้นแล้ว เขาก็พยายามใช้ทฤษฎีของเขาในการเขียนนวนิยายดังต่อไปนี้

A Modern Instance (1882) ปรากฏว่าเรื่องนี้เป็นที่ฮือฮาและชื่อคนอ่านอย่างมากเมื่อออกสู่ตลาด เพราะเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการหย่าร้าง ซึ่งก่อนหน้านั้นการหย่าร้างถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะถูกพูดถึงและเขียนถึงอย่างเปิดเผย แม้แต่ตัวละครเองก็ไม่มีลักษณะโรแมนติกเลย

ทรงกันขำกลับมีลักษณะสับสนอยู่ในตัวเอง ในทัศนะของเขาเวลานั้น เขาเห็นว่าความยุ่งยาก สับสนและวุ่นวายทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากสังคมนั่นเอง

The Rise of Silas Lapham (1885) เป็นเรื่องที่สองในแนวสัจนิยมของ เฮาเวลล์ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับชายผู้หนึ่งที่ได้รับการศึกษา แต่เมื่อโอกาสที่ร่ำรวยขึ้นจากการทำธุรกิจดี แครายผู้มั่งคั่งประสบปัญหาในการพยายามเข้าสังคมกับกลุ่มชนชั้นสูงของบอสตัน เรื่องนี้จบลง ด้วยการล้มละลายในธุรกิจของเขา เพราะเขาปฏิเสธที่จะโกงคนอื่น มีฉากที่เด่นอยู่ฉากหนึ่ง คือคุณนายที่ไร้ปัญญาที่พัวแต่เล่าเรื่องโรแมนติคให้ผู้อื่นฟัง คุณนายที่ไร้ปัญญาคนนี้เป็นตัวละครที่ เฮาเวลล์สร้างขึ้นเพื่อ เป็นตัวแทนของบรรดาผู้หญิงและคุณนายทั้งหลายในสังคมที่ชอบอ่านนวนิยาย ในแนวโรแมนติค ดังเช่น ผลงานของแฟรงค์ สโตคตัน (Frank Stockton) (ค.ศ. 1834 - 1902) เฮาเวลล์เป็นผู้ที่คัดค้านนวนิยายในแนวโรแมนติคตามที่กล่าวมาแล้ว เพราะเขาเห็นว่า นวนิยายประเภทนี้ไม่สมเหตุสมผล เพราะกล่าวถึงแต่พระเอกที่ยอมเสียสละที่ไม่สมเหตุสมผล เขา จึงให้ตัวละครอีกตัวหนึ่งคือ ซีเวลล์ (Mr. Sewell) เป็นกระบอกเสียงของตัวเขาในการโจมตี ความเหลวไหลของนิยายในแนวนี้ เฮาเวลล์มีความคิดว่า "นวนิยายควรจะทำให้คนอ่านคิด..." ในขณะที่นวนิยายในแนวโรแมนติค "มักจะทำให้ผู้อ่านลืมชีวิตที่เป็นจริงรวมทั้งลืมความรู้สึกชอบ และหน้าที่ของคน"¹

ในช่วงปี ค.ศ. 1880 - 1889 คนอเมริกันส่วนใหญ่รวมทั้งเฮาเวลล์ก็เห็นว่า ธุรกิจและนักธุรกิจ เป็นศูนย์กลางของสังคม เพราะฉะนั้นนักเขียนจึงควรวินิจฉัยเหล่านี้จึงจะทำให้ นวนิยายที่สมจริงสมจัง ทั้งที่เฮาเวลล์กล่าวว่า นักเขียนในแนวสัจนิยมควรจะทำให้ความสนใจ ในความรู้สึกทั่ว ๆ ไปของคนธรรมดา² แต่ในขณะเดียวกันเฮาเวลล์ก็ไม่เห็นด้วยกับการที่

---

¹Peter B. High, An Outline of American Literature (London, 1986), p. 86.

²loc. cit.

นักเขียนจะให้ภาพสังคมที่น่าเกลียดน่ากลัวมากกว่าที่เป็นอยู่ ดังเช่นที่นักเขียนฝรั่งเศสชอบทำคือมักจะให้ภาพทาสกรรม, อาชญากรรม และการประทุษร้ายในกามของสังคม เขาเวลส์กล่าวแน่ว่านักเขียนนวนิยายอเมริกันควรจะให้ภาพชีวิตที่ทุกข์กว่านั้น

A Hazard of New Fortunes (1890) ในผลงานชิ้นนี้เขาเวลส์ได้เปลี่ยนแนวความคิดจากการที่ว่านักเขียนอเมริกันควรจะให้ภาพชีวิตของสังคมอเมริกันในแง่ดี โดยเขาเวลส์ได้ให้ภาพของชายคนหนึ่งที่ย่อย ๆ เรียนรู้ถึงความทุกข์ทรมานของคนจนในสังคม

จากผลงาน A Hazard of New Fortunes อาจกล่าวได้ว่า เขาเวลส์ได้กลายเป็นนักสังคมนิยม และจากการที่ได้หันมาสนใจระบอบสังคมนิยมนี้เองทำให้เขาเวลส์เพิ่มความลึกเข้าไปในทฤษฎีสัจนิยมของเขานี้ คือศิลปะและจิตรกรรมควรจะเป็นตัวแทนของคนจนในสังคม ด้วยเหตุนี้เองเขาเวลส์จึงเริ่มโจมตีระบบนายทุนอเมริกัน เขาเวลส์มีความลึกเหมือนกับทอลสตอย (Tolstoy) ในแง่ที่ว่าเราควรจะมีความเห็นใจซึ่งกันและกัน รวมทั้งสร้างความสามัคคีขึ้นในสังคม แทนที่จะแข่งขันกันทำให้เกิดความเห็นแก่ตัว ด้วยแนวความคิดนี้เองเขาเวลส์จึงมักจะเขียนนวนิยายในรุ่นหลัง ๆ เกี่ยวกับสังคมในอุดมคติซึ่งเต็มไปด้วยความยุติธรรมและความสุข ดังเช่น

A Traveler from Altruria ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1894

Through the Eye of the Needle ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1907

เอ็ดเวิร์ด เบลลามี่ (Edward Bellamy) (ค.ศ. 1850 - 1898)

Looking Backward, 2000-1887 (ค.ศ. 1888) เป็นนวนิยายอเมริกันที่มีชื่อเสียงที่สุดเกี่ยวกับสังคมในอุดมคติ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับชายคนหนึ่งนอนหลับและไปฟื้นขึ้นในปี ค.ศ. 2000 ซึ่งเขาได้พบกับสังคมใหม่ที่ดีกว่าสังคมของเขา จุดประสงค์ของผู้เขียนนวนิยายนี้ก็คือเพื่อวิจารณ์ระบบนายทุนอเมริกันในช่วงปี ค.ศ. 1880 - 1889 นั้นเอง

สตีเฟน เครน (Stephen Crane) (ค.ศ. 1871 - 1900)

สตีเฟน เครน แม้จะเป็นนักเขียนอเมริกันแนวสัจนิยม แต่สิ่งที่แตกต่างจากนักเขียนในแนวเดียวกันนี้คือ สตีเฟน เครน ไม่ได้สนใจวิธีการแบบวิทยาศาสตร์มาก เขาเชื่อว่า สภาพแวดล้อมมีส่วนในการตัดสินชะตาชีวิตของมนุษย์ นอกจากนี้เขายังเห็นว่าธรรมชาติมีไคร้โหดร้ายกับมนุษย์ ธรรมชาติเพียงแต่ไม่สนใจมนุษย์ว่าจะเป็นอย่างไรเท่านั้นเอง ตัวอย่างผลงานของ สตีเฟน เครน

Maggie : A Girl of the Streets (ค.ศ. 1873) เป็นผลงานที่ทำให้เครน กลายเป็นนักเขียนที่ชื่อเสียงกว่าอายุเพียง 22 ปี นวนิยายนี้เป็นเรื่องเศร้าของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่ง เดิมทีเข้ามาในแถบคนจนของ เมืองนิวยอร์ก เธอถูกรบกวนครวและเพื่อน ๆ หลอกลวงจนต้อง กลายเป็นโสเภณีไปในที่สุด ทุกๆ วันเธอจะประสบกับความรุนแรงและโหดร้ายของสังคม เรื่องนี้จรมลงด้วยการกระโจกหน้ากายของเธอ ตัวละครของเครน ทั้งเช่น แมกกี (Maggie) ใน เรื่องนี้จะถูกบีบบังคับโดยสภาพแวดล้อม ถึงแม้ว่าแมกกีต้องการจะเป็นคนดี แต่เหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของ เธอกลับทำให้เธอต้องกระทำสิ่งที่ไม่ดี ด้วยเหตุนี้เอง สตีเฟน เครน จึงได้ชื่อว่า เป็น "นักเขียนในแนวธรรมชาตินิยม"

The Red Badge of Courage (ค.ศ. 1895) เป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่ของ สตีเฟน เครน อุบัติเหตุในสงครามทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งกลายเป็นวีรบุรุษ เครนใช้สงคราม กลางเมืองอเมริกันเป็นฉากของเรื่อง ตามความเห็นของเครนแล้ว เขาเห็นว่าสงครามได้ เปลี่ยนใหม่มนุษย์กลายเป็นสัตว์ ทั้งเช่น ฉากที่เฟลมมิง (Fleming) ตัวเอกของเรื่องกระเสือก กระสนหนีเมื่อเกือบถูกฆ่า เครนเห็นว่าการกระเสือกกระสนหนีความตายของตัวเอกนี้ เหมือน กับการกระเสือกกระสนหนีความตายของสัตว์เช่นเดียวกัน เมื่อเฟลมมิงหนีความตายมาได้แล้ว เขาได้ค้นพบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้เขารู้สึกเกลียดตัวเองที่เป็นคนขี้ขลาด ต่อมา เขาถูกยิง ที่ศีรษะโดยอุบัติเหตุ แต่ทหารคนอื่น ๆ กลับคิดว่าเป็นแผลที่เกิดจากการสู้รบในสงครามจึงยกยอ เฟลมมิงมาก และเรียกแผลนี้ว่า "เหรียญแดงแห่งความกล้าหาญ" ในการสู้รบครั้งต่อมา เฟลมมิงได้เปลี่ยนพฤติกรรมไป แม้ว่าเครนยังคงเปรียบ เฟลมมิงว่ามีพฤติกรรมเหมือนสัตว์ แต่ คราวนี้เฟลมมิงกลับกลายเป็นสัตว์ที่กล้าอย่างกล้าหาญ จากผลงานของสตีเฟน เครน ในเรื่องนี้

เรามีความเห็นว่โลกเรานี้ก็เหมือนกับสนามสงคราม ซึ่งเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง และการที่จะเป็นคนดีคนเลว คนกล้าหาญ คนชั่วช้าก็ ขึ้นขึ้นอยู่กับโอกาสและโชคชะตา

"The Open Boat" (ค.ศ. 1898) ในเรื่องสั้นเรื่องนี้เกรนต้องการให้เห็นว่า โชคชะตาเท่านั้นเป็นผู้นำหนชีวิตและความตายของมนุษย์ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับชายสี่คนประสบกับเรืออัปปาง ค้างก้นบนเรือความอยู่รอด ในที่สุดมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ตาย แม้ว่าในเหตุการณ์ครั้งนี้จะมีคนรอด 3 คน แต่เกรนก็ได้แสดงให้เห็นว่ามีโชว่าทุกครั้งต้องเป็นเช่นนี้ เพราะเราไม่สามารถกำหนดกฎเกณฑ์ตายตัวได้ นอกจากนี้เกรนยังมีความเห็นว่าไม่มีพระเจ้าในโลกนี้นอกจากโชคชะตาเท่านั้น

ในบรรดานักเขียนในแนวธรรมชาตินิยมตัวก้นนี้ สติภากรเขียนของสตีเฟน เกรน ใ้ชื่อว่าสร้างความตื่นตะก้นให้กับผู้อ่านอย่างมาก นอกจากนี้การบรรยายสถานที่และเหตุการณ์ก็สมจริงสมจังและงดงาม จากการที่สตีเฟน เกรน ไม่สนใจ "ภาพชีวิตที่ดี" ดังเช่น เฮาเวลล์ นั้น นับเป็นวิวัฒนาการหนึ่งของการเขียนในแนวสัจนิยม หมายความว่า การเขียนในแนวธรรมชาตินิยมก็คือวิวัฒนาการต่อจากการเขียนในแนวสัจนิยมนั่นเอง

เฮนรี เจมส์ (Henry James) (ค.ศ. 1843 - 1916)

เฮนรี เจมส์ ไม่เหมือนกับเฮาเวลล์และนักเขียนในแนวสัจนิยมตรงที่ว่า เขาไม่สนใจที่จะเขียนเกี่ยวกับธุรกิจ การเมือง และสภาพสังคม เขาชอบที่จะเป็นผู้สังเกตการทำงานของใจ และบรรยายออกเป็นตัวหนังสือ เป็นต้นว่าถ้ามีเหตุการณ์เกิดขึ้น ใจเราจะมีปฏิกิริยาต่อเหตุการณ์นั้นอย่างไร วิธีการของเขาอาจกล่าวได้ว่าเป็นสัจนิยมในเชิงจิตวิทยา (psychological realism) วิลเลียม เจมส์ ซึ่งเป็นพี่ชายของเฮนรี เจมส์ ได้เรียกรวมคติประเภทนี้ว่าวรรณคดีแบบ "stream-of-consciousness" เจมส์กล่าวไว้ในบทนำของ "The Art of Fiction" ว่า นักเขียนนวนิยายควรพยายาม "เปิดเขยชีวิตทั้งในแง่สวยงามและความ เป็นจริง ความสวยงามย่อมต้องแตกต่างกันออกไปเพราะศิลปะก็ เหมือนกับสิ่งมีชีวิต และความ เป็นจริงก็มิใช่สิ่งที่คงที่และมาตรฐาน เพราะว่าความเป็นจริงมีรูปแบบมากมาย¹ เมื่อเฮนรี

¹ Foerester, *op.cit.*, p. 956.

เจมส์ เบลคงานประเภทนี้ออกมาในช่วงตอนปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 19 เนื่องจากวรรณคดีใน
แนวนี้เป็นวรรณคดีในแนวใหม่ ผู้อ่านจึงยังไม่ค่อยยอมรับ ผลงานของเจมส์จึงไม่ค่อยจะเป็นที่
แพร่หลายนัก มาเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 20

เราสามารถแบ่งช่วงชีวิตของเฮนรี เจมส์ ในฐานะที่เป็นนักเขียนออกเป็น 3 ช่วง
ด้วยกัน คือ แรกเริ่ม ตอนกลาง และตอนปลาย

นวนิยายในช่วงแรก ๆ ของเฮนรี เจมส์ มักจะเกี่ยวกับความนึกเห็นความรู้สึกของ
คนอเมริกันที่อาศัยอยู่ในยุโรป ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าเจมส์ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในต่างประเทศโดย
เฉพาะในอังกฤษ และใน ค.ศ. 1915 เขาก็ได้โอนสัญชาติเป็นคนอังกฤษ ผลงานในช่วงนี้มี

Roderick Hudson (1876) เกี่ยวกับความล้มเหลวของจิตรกรหนุ่มชาวอเมริกัน
ที่อยู่ในอิตาลี

The American (1877) ในผลงานชิ้นนี้ เจมส์ได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่าง
ระหว่างความไร้เดียงสาของอเมริกันกับความมากตัวประสบการณ์ของชาวยุโรป เนื้อเรื่อง
เกี่ยวกับอเมริกันหนุ่มที่ชื่อว่า คริสโตเฟอร์ นิวแมน (Christopher Newman) เดินทางไป
ยุโรป ที่ยุโรปนิวแมนได้ตกหลุมรักหญิงสาวซึ่งเป็นชาวยุโรป ทั้งคู่ต้องการที่จะแต่งงานกัน แต่
บิดามารดาของฝ่ายหญิงไม่ยอม เนื่องจากไม่ต้องการที่จะให้บุตรสาวแต่งงานกับคนอเมริกัน

Daisy Miller (1879) เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความพ่ายแพ้ของความไร้
เดียงสาของอเมริกาต่อความโบราณและแข็งแกร่งของยุโรป ตัวเอกคือ เดซี (Daisy)
ชาวอเมริกันเดินทางไปยุโรปซึ่งเธอได้พบกับความเย็นชาของคนยุโรป และในที่สุดเธอก็ตายด้วย
ความเย็นชาของคนเหล่านี้

ผลงานในช่วงกลางของเฮนรี เจมส์ คือ

The Portrait of a Lady (1881) เป็นนวนิยายที่ดีที่สุดในช่วงตอนกลางของ
เฮนรี เจมส์ เนื้อเรื่องคล้ายกับเรื่องอื่น ๆ คือเกี่ยวกับหญิงสาวอเมริกันเดินทางไปยุโรปเพื่อ

แสวงหาจุดหมายของชีวิต ต่อมาเธอได้เลือกแต่งงานกับคนรักและเธอก็ได้ตระหนักถึงความนิท
 หลาของ เธอชื่อนี้ โดยเจมส์ได้ให้ตัวละครแสดงความรู้สึกนึกคิด (stream-of-consciousness)
 ออกมา

The Princess Casamassima (1886) ตัวเอกเป็นนักปฏิวัติซึ่งต้องการจะล้ม
 ล้างระบอบศักดินาของยุโรปไปหมด แต่ในที่สุดตัวเขาเองกลับพอใจโลกของศักดินานั้น ซึ่ง
 ทำให้เขาคงฆ่าตัวตายในที่สุด

ผลงานในช่วงตอนปลายของ เฮนรี เจมส์ จะสังเกตเห็นได้ว่า เฮนรี เจมส์ ได้เปลี่ยน
 แนวการเขียนไป โดยเจมส์จะให้ตัวละครถกเถียงปัญหาเกี่ยวกับแง่มุมต่าง ๆ และความเป็น
 ไปไ้ของสถานการณ์ที่ตัวละครอยู่ มีบ่อยครั้งที่ตัวละคร เปลี่ยนแนวความคิดจากเดิมไปเห็นด้วย
 กับแบบใหม่ ผลงานในช่วงนี้ เช่น

The Ambassador (1903) เกี่ยวกับชายอเมริกันคนหนึ่ง เดินทางไปปารีสเพื่อ
 ช่วยเหลือลูกชายของเพื่อนให้หลุดพ้นจากความชั่วร้ายของสังคมยุโรป แรกเริ่มเขาไม่พอใจกับ
 วัฒนธรรมยุโรปที่เขาไปพบ แต่ต่อมาความลึกซึ้งของเขาก็ได้เปลี่ยนไป ในตอนจบของ เรื่อง เมื่อ
 ช่วยเหลือลูกชายของเพื่อนเรียบร้อยแล้ว ตัวเขาเองก็ได้ตัดสินใจอยู่ในยุโรปต่อไป

จะเห็นได้ว่า เฮนรี เจมส์ ไม่พยายามที่จะให้ภาพของสังคมอย่างกว้าง ๆ ครบถ้วน
 ซ้ำเขาจะเลือกเฉพาะ เหตุการณ์หนึ่ง เหตุการณ์ใดเท่านั้นเอง แล้วจะใช้จินตนาการว่า ถ้า
 เหตุการณ์เช่นนี้จะมีปัญหาหรือว่าจะเกิดอะไรขึ้น นอกจากนี้บ่อยครั้งที่ เฮนรี เจมส์ จะเสนอ
 ปัญหาในผลงานของเขา เช่น ปัญหาเกี่ยวกับศิลปะ กังในผลงานต่อไปนี้

"The Real Thing" (1893) เกี่ยวกับปัญหาที่ศิลปะเปลี่ยนความเป็นจริง เรื่อง
 นี้เกี่ยวกับจิตรกรผู้หนึ่งต้องการวาดภาพของชนชั้นสูง จึงได้เลือกเอาชนชั้นสูงผู้หนึ่ง เป็นแบบ แต่
 ปรากฏว่าชนชั้นสูงซึ่งเป็นแบบนั้นกลับทำไม่สำเร็จ โดยผู้ที่มีอาชีพเป็นแบบนั้นมาจากชนชั้นที่ต่ำ
 กว่าไม่ได้

"The Death of the Lion" (1894) เกี่ยวกับนักเขียนผู้หนึ่งที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมากจนไม่มีเวลาที่จะผลิตงานเขียนออกมาใหม่ เนื่องจากต้องยุ่งกับเพื่อนชมชอบ เขามากเกินไป

แฮมลิน การ์แลนด์ (Hamlin Garland) (ค.ศ. 1860 - 1940)

ผู้อ่านมักจะพบความเห็นอกเห็นใจของการ์แลนด์ที่มีต่อคนทั่วไป และผลงานของการ์แลนด์มักจะเป็นการเขียนโจมตีสิ่งที่เขาเห็นว่าผิด ทั้งเช่น Main-Travelled Roads (1891) การ์แลนด์โจมตีสภาพที่ทำให้ชีวิตของชาวนาทางภาคกลางต้องประสบกับความทุกข์ทรมานและไร้ความสุข

แม้ว่าการ์แลนด์จะเชื่อว่าชีวิตของมนุษย์นั้นถูกกำหนดด้วยสภาพแวดล้อม แต่เขาก็หวังว่าวนิยายของเขาจะช่วยให้สภาพแวดล้อมของมนุษย์นั้นเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงคิดวิธีการเขียนใหม่ที่เขาเรียกว่า "ระบบแห่งความจริง" โดยการ์แลนด์จะบรรยายผู้คน สถานที่ และเหตุการณ์ด้วยความระมัดระวัง ความจริงเต็มไปด้วยอารมณ์และความรู้สึก เราจะได้เห็นภาพคนจน เมืองเกษตรกรรมที่เต็มไปด้วยความทุกข์ แต่ภายใต้ภาพเหล่านี้การ์แลนด์ต้องการที่จะบอกคนอ่านว่ามีสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมอเมริกัน คือสังคมได้เพิกเฉยกับชาวไร่ชาวนาที่นำส่งสาร ก็จึงเห็นได้จากเรื่องสั้นที่ชื่อว่า "Up the Coule" ซึ่งเป็นเรื่องหนึ่งในหนังสือ Main-Travelled Roads

ในตอนปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 19 แฮมลิน การ์แลนด์ ได้บรรยายความล้มเหลวของความฝันของคนอเมริกัน (American Dream) ซึ่งก็เหมือนกับนักเขียนในแนวโรแมนติกนิยมของคริสต์ศตวรรษที่ 20 เพราะการ์แลนด์และนักเขียนในแนวนี้มีความรู้สึกว่ ระบบนายทุนนิยมได้ทำลายเสรีภาพของปัจเจกบุคคลโดยสิ้นเชิง เพราะว่าในโลกของธุรกิจนี้ความสำเร็จของบุคคลหนึ่งนั้นมักจะเกิดจากการเหยียบหัวอีกคนขึ้นมา

ช่วงตอนกลางคริสต์ศตวรรษจนถึงปี ค.ศ. 1889 ความนิยมในวรรณคดีตามแบบ Boston Brahmins¹ เริ่มเสื่อมลง เพราะทอคัวและนักธุรกิจได้กลายเป็นสิ่งน่าสนใจแทน วรรณคดีที่เกี่ยวกับชนชั้นสูง การเปลี่ยนแปลง เช่นมีผลค่อนักเขียนในช่วงนั้น

เฮนรี อัดัมส์ (Henry Adams) (ค.ศ. 1838 - 1918)

เป็นนักเขียนในกลุ่มบรามิน จากการที่คุดูและคุดวดเคยเป็นประธานาธิบดีของ สหรัฐอเมริกา อัดัมส์จึงหวังว่าสักวันหนึ่ง เขาจะได้เป็นประธานาธิบดีบ้าง ด้วยเหตุนี้เองอัดัมส์ จึงย้ายไปอยู่วอชิงตัน ดี ซี เพื่อจะเล่นการเมือง แต่ปรากฏว่าการนี้ไม่ได้เป็นไปตามที่เขาคิด ในช่วงนี้เอง เขาได้เขียนนวนิยาย 2 เล่ม คือ

Democracy (1880) เป็นนวนิยายเสียดสีประชดประชันสังคมและการ เมืองอเมริกัน

Esther (1884) เกี่ยวกับหญิงสาวผู้หนึ่งพยายามที่จะศึกษาเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมของสังคม

อัดัมส์ เป็นถึงนักเขียนนวนิยายและนักประวัติศาสตร์ ผลงานทางด้านประวัติศาสตร์คือ

History of the United States of America during the Administrations of Jefferson and Madison (1889 - 1891) ผลงานอื่น ๆ มี

Mont-Saint-Michel and Chartres (1904) เมื่อพิจารณาเพียงผิวเผิน ผลงานชิ้นนี้เหมือนกับเป็นหนังสือแนะนำลัทธิศาสนาคริสต์ 2 ลัทธิที่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณา ใลึกซึ้งแล้ว หนังสือเล่มนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมในยุคกลาง² ดังที่ แวน วิค บรูคส์ (Van Wyck Brooks) ได้วิจารณ์อัดัมส์ไว้ว่า "ยิ่ง (อัดัมส์) รู้สึกถูกบีบรัดจนเท่าไร เขาก็

¹ชนชั้นสูงที่อยู่ในมอสต์คันทวางที่ว่าตนเองอยู่ในชนชั้นที่สูงกว่าคนอื่น ๆ จึงมีผู้เปรียบ เติมน่าชนกลุ่มนี้เหมือนกับบรรดาพระมหากษัตริย์อินเดีย จึงเรียกพวกนี้ว่า Boston Bramins พวกนี้สนใจวรรณคดีที่เกี่ยวกับชนชั้นสูง เท่านั้น

²หมายถึงประวัติศาสตร์ยุโรปในยุคกลาง (ประมาณปี ค.ศ. 1100 - 1500)

ยิ่งเห็นความรักก็มากขึ้นเท่านั้น¹ เพราะอัครสาวกรู้สึกว่าในยุคกลาง เป็นยุคที่เต็มไปด้วยความสงบ
เมื่อหนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมา อัครสาวกได้รับความนิยมมาก และมีกลุ่มสาวจำนวนไม่น้อยที่มีความ
เห็นคล้อยตามเขาในแง่ที่ว่าโลกปัจจุบันไม่น่าอยู่

The Education of Henry Adams (1907) ในผลงานชิ้นนี้ อัครสาวกเปรียบเทียบ
การศึกษาของเขา เปรียบกับการเดินทางโดยรถไฟ เริ่มเขาพยายามแสวงหาอาชีพ ต่อมาก็พยายาม
ศึกษาถึงความหมายของโลกปัจจุบัน แต่ความพยายามทั้ง 2 ของเขาจบลงด้วยความล้มเหลว
เพราะโลกในปัจจุบันมีความหมายหลายอย่างเกินไป และการศึกษาในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ก็ไม่
สามารถจะอธิบายโลกในปัจจุบันได้ อัครสาวกในฐานะนักธรรมชาตินิยมมีความเห็นว่าชีวิตของมนุษย์
นั้นถูกบังคับด้วยอำนาจที่ยังจับไม่ได้และไร้มนุษยธรรม กฎของธรรมชาติคือความยุ่งเหยิง มนุษย์
ไปฝันที่จะมีระเบียบ อัครสาวกเห็นว่าในยุคกลางมนุษย์สามารถได้ทั้งนั้นคือมีระเบียบซึ่งเป็นเพราะศาสนา
คริสต์ แต่ในปัจจุบันนี้การที่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงและก้าวไปอย่างรวดเร็วทำให้ระเบียบสูญ
เสียไปเสีย อัครสาวกจะให้พระนางแมรีแมรี (Virgin Mary) เป็นสัญลักษณ์ของอุดมคติ
เก่า ในขณะที่ไฟฟ้าและเครื่องจักรกล เป็นสัญลักษณ์ของโลกใหม่

เมื่อมาถึงช่วงของการเปลี่ยนแปลง ทฤษฎีการศึกษามนุษย์อย่างวิทยาศาสตร์ของ
โซลา (Zola) ทฤษฎีวิวัฒนาการของคาร์วิน (Darwin) และแนวความคิดจิตวิทยาศาสนาคริสต์
ของนิทเช ซึ่ง เป็นนักปรัชญาชาวเยอรมัน มีอิทธิพลต่องานเขียนของนักเขียนในยุคนี้มาก
นักเขียนมักกล่าวถึงคำว่า "อำนาจที่ยังจับไม่ได้" "หลังงาน" และ "วิวัฒนาการ" นอก
จากนี้นักเขียนในช่วงนี้เริ่มระหวั่นถึงศีลธรรมของสังคมที่ปฏิบัติกันมาในแนวทางใหม่ เดิมที
สังคมเน้นความรับผิดชอบของปัจเจกบุคคล หมายความว่า มนุษย์แต่ละคนจะต้องเลือกระหว่าง
ความดีกับความเลว แต่มาในยุคนี้นักเขียนเริ่มสงสัยว่ามนุษย์สามารถเลือกระหว่างความดีกับ
ความเลวได้จริง ๆ หรือ เพราะเมื่อพิจารณาถึงแรงผลักดันจากข้างนอกของมนุษย์แล้ว ดูเหมือน
ว่าโอกาสเช่นนี้ก็น้อยเต็มที นิทเชเห็นว่านอกจากแรงผลักดันจากรอบข้างแล้วมนุษย์เรายังถูก

¹ High, op.cit., p. 97.

แรงผลักดันจากภายในอีก เพราะว่ามันมนุษย์แต่ละคนมี "ความต้องการอำนาจ" (will to power)¹ ความต้องการนี้เป็นความต้องการที่จะบังคับตนเอง บุคคลอื่น และโลกรอบ ๆ ตัวเขา ซึ่งความต้องการนี้จะอยู่เหนือความดีและความเลว เพราะมันเป็นผลจากแรงกดดันของธรรมชาติ เหมือนกับความหิวหรือความต้องการทางเพศ อิทธิพลของแนวความคิดนี้ปรากฏอยู่ในผลงานของนักเขียนต่าง ๆ เช่น

แฟรงค์ นอร์ริส (Frank Morris) (ค.ศ. 1670 -- 1902)

นับเป็นนักเขียนคนหนึ่งที่ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดดังกล่าวข้างต้น กวีเรื่องนี้ผู้นี้มักจะพบว่าตัวละครของนอร์ริสไม่สามารถควบคุมชะตาชีวิตของตนเองได้ ตัวละครเหล่านี้มักจะถูก "อารมณ์" หรือ "โชคชะตา" บังคับ โลกมนุษย์นี้เป็นเสมือนสนามสงครามของแรงผลักดันต่าง ๆ ที่ไม่สามารถบังคับได้

Mc Teague (1899) ในผลงานชิ้นนี้นอร์ริสบรรยายภาพภูมิประเทศของแคลิฟอร์เนีย ที่ถูกเครื่องจักรทำลาย

The Octopus (1901) และ The Pit (1903) ก็เช่นเดียวกับ Mc Teague ที่แสดงถึงการต่อสู้ระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมกับเทคโนโลยีใหม่ ใน The Octopus เป็นเรื่องการต่อสู้ระหว่างชาวนากับบริษัทรถไฟ

แจค ลันตัน (Jack London) (ค.ศ. 1876 - 1916)

ทั้ง แจค ลันตัน และ แฟรงค์ นอร์ริส ต่างก็ได้รับอิทธิพลแนวความคิดจากคาร์วินที่ว่า "ผู้ที่แข็งแกร่งเท่านั้นที่อยู่ได้" ดังจะเห็นได้จากในผลงานของลันตันดังนี้

The Call of the Wild (1903) ตัวเอกของเรื่อง เป็นสุนัขพันธุ์ เซนต์เบอร์นาร์ตผสมเชพเพิร์ด ชื่อว่า บัค (Buck) ซึ่งต้องไปใช้ชีวิตที่ลำบากในอลาสกา การที่บัคสามารถรอดชีวิตได้มันเป็นเพราะว่าเขาแข็งแรงรู้จักการต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด เรื่องนี้จบลง

¹High, op.cit., p. 99.

ก้วยการที่ Buck กลับไปอยู่ป่าซึ่ง เป็นโลกของ เขานับตั้งแต่บรรพบุรุษเป็นต้นมา

The Sea-Wolf (1904) ตัวเอกคือ วูล์ฟ ลาร์เซน (Wolf Larsen) ซึ่ง เป็นยอดคนมนุษย์ในสายตาของ มอก บิวส์เตอร์ (Maude Brewster) เพราะสามารถช่วย เหลือเธอให้พ้นจากอันตรายได้ การที่วูล์ฟมีความรู้ เกี่ยวกับเรื่องทะเลมากทำให้เรารู้สึกว่า วูล์ฟเป็นเจ้าแห่งธรรมชาติ แต่ท้ายสุดแล้ววูล์ฟจะเป็นยอดคนมนุษย์เพียงไรก็ตาม แต่เขาก็ต้องตาย ซึ่งต้นต้นเอง เคยอธิบายไว้ว่าการที่เขาให้เรื่องจบลงไปในลักษณะเช่นนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า แม้วูล์ฟจะเป็นยอดคนมนุษย์แต่เขาก็ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมสมัยใหม่ได้

"To Build a Fire" (1910) เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับชายผู้หนึ่งที่คิดว่าเขาจะสามารถก่อไฟในอลาสก้าซึ่ง เป็นดินแดนที่หนาวจัดเต็มไปด้วยหิมะได้เพราะเขามีไม้ขีด แต่ในที่สุด เขาก็ต้องแข็งตายด้วยความหนาวเย็นเพราะเขาไม่สามารถก่อกองไฟเพื่อสร้างความอบอุ่นได้

โอ เฮนรี (O. Henry) (ค.ศ. 1862 - 1910)

โอ เฮนรี นักเขียนเรื่องสั้นในกลุ่ม Muckrakers¹ คนหนึ่ง โครงเรื่องของ เฮนรีมักจะมาจากประสบการณ์ของเขาเอง แนวการเขียนเป็นแบบเรียบง่ายต่อการเข้าใจ วิธีการดำเนินเรื่องจะรวดเร็ว ซึ่งส่วนมากจะเป็นการให้ภาพของคนเดินถนนธรรมดา ๆ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเขามักจะเห็นใจคนเหล่านี้มากกว่าชนชั้นสูง โครงเรื่องของผลงานของ โอ เฮนรี มักจะมาจากสูตร "เอนวน (reverse)" หมายความว่า ผลลัพธ์จะไม่เป็นไปตามที่คาดคิด เป็นคนว่าบุรุษกลายเป็นนักโทษของเด็กที่พวกตนลักพาตัวมา ผลงานของ โอ เฮนรี มีดังนี้

---

¹นักเขียนในกลุ่ม Muckrakers คือนักเขียนที่พยายามรื้อคุ้ยขุดหาทุจริตในทางการเมืองและธุรกิจเพื่อนำมาตีแผ่ให้สังคมได้รับรู้ ยุคนี้จึงได้ชื่อว่า "Muckracker era"

"Cabbages and Kings" (1904)

"The Gift of the Magi" (1906)

"Municipal Report" (1914)

เมื่อมาถึงทศวรรษที่ 2 ของศตวรรษที่ 19 ปรากฏว่าความเคลื่อนไหวของวรรณคดีอเมริกันได้หยุดชะงักลง นักเขียนสัจนิยม เช่น คัมบลิว ที เฮาเวลล์, แฮมลิน การ์แลนด์, แจค ลันตัน, แฟรงก์ นอร์ริส, สตีเฟน แครน เริ่มเสื่อมความนิยมลง ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าผู้อ่านต้องการที่จะหนีจากสภาพความเป็นจริงของสังคม จึงทำให้หันไปอ่านผลงานที่ค่อนข้างโรแมนติค เช่น ผลงานของวินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill) (ค.ศ. 1871 - 1947) ชื่อว่า The Crisis (1901), The Crossing (1904) ผลงานของ เจมส์ แบนซ์ แคบเบลล์ (James Branch Cabell, (ค.ศ. 1879 - 1958) ชื่อว่า Gallantry (1907), Chivalry (1909), The Soul of Melicent (1913)

ในช่วงปี ค.ศ. 1840 - 1849 เอมเมอร์สัน (Emerson) ได้พยายามพัฒนาแนววรรณคดีอเมริกันให้ก้าวไปข้างหน้า ต่อมาในช่วงปี ค.ศ. 1880 - 1889 คัมบลิว ที เฮาเวลล์ ก็ได้พยายามเป็นผู้นำการเคลื่อนไหวในแนวสัจนิยม และต่อมาอีกในปี ค.ศ. 1915 นักวิจารณ์แวน วิคค์ บรูคส์ (Van Wyck Brooks, ค.ศ. 1886 - 1963) ก็ได้เปิดศักราช "การวิจารณ์ตนเอง (self-criticism)" ด้วยผลงานที่ชื่อว่า "America's Coming-of-Age" บรูคส์ตระหนักว่าผลงานทางวรรณคดีนั้นไม่ช้าก็เร็วจะต้องเกี่ยวกับการวิจารณ์สังคม เพราะบรูคส์เห็นว่าสังคมอเมริกันแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ นักธุรกิจ (ผู้ที่คิดถึงแต่การหาเงิน) และนักกติก (ผู้ที่เต็มไปด้วยทฤษฎีและความมั่นคงถึงสิ่งที่สมบูรณ์) ซึ่ง 2 กลุ่มนี้ขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันเพราะแต่ละฝ่ายไม่มีการเดิน "สายกลาง" ด้วยเหตุนี้เองนักเขียนรุ่นใหม่จึงพยายามสร้างทางสายกลางขึ้น ซึ่งเป็นสัจนิยมใหม่ (new realism) แสดงให้เห็นว่านักเขียนรุ่นใหม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของบรูคส์ สัจนิยมใหม่อยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1950 - 1959 ในช่วงนี้เองที่วรรณคดีอเมริกันได้กลายเป็นหนึ่งของวรรณคดีที่ทันสมัยและมีอิทธิพลมากของโลก สรุปได้ว่าวรรณคดีอเมริกันของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ลื่นลื่นจริง ๆ ในประมาณปี ค.ศ. 1913 ที่นับปี

ค.ศ. 1913 เป็นมีลิสต์ของวรรณคดีอเมริกันของคริสต์ศตวรรษที่ 19 คือมีในระหว่างที่มีนักวิจารณ์ใหม่ ๆ เช่น บรุกส์, เฮช เอล แมนเคน, ฮานนา ตาร์สัน

เมื่อย้อนกลับไปเป็นคริสต์ศตวรรษที่ 19 สังคมอเมริกันในขณะนั้นมีการกำเนิดชีวิตทั้งในสังคมและส่วนตัวเป็นแบบ "บรรทัดฐาน 2 อย่าง (double standard)" หมายความว่า คิคอย่างหนึ่งแต่ต้องแสดงออกอีกอย่างหนึ่ง เช่น เรื่องเพศสัมพันธ์นั้นคนในคริสต์ศตวรรษที่ 19 จะพยายามปกปิดไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องที่พวกเขาสนใจ และใครก็ตามที่ไม่ปฏิบัติตามนี้ จะถูกลงโทษ แต่ต่อมานักเขียนอเมริกันบางคนพยายามกำจัดแนวความคิดในการดำเนินชีวิตแบบมีบรรทัดฐาน 2 อย่าง นักเขียน 2 ท่านที่เริ่มกันคือ อีดิธ วอร์ตัน (Edith Wharton) และ ซีไอคอร์ ไครเซอร์ (Theodore Dreiser) และต่อมาในปี ค.ศ. 1919 ผลงานของนักจิตวิทยาชาวอเมริกันชื่อ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ก็ได้มีอิทธิพลต่อนักเขียนอย่างมากมาย

อีดิธ วอร์ตัน (Edith Wharton) (ค.ศ. 1862 - 1937)

เป็นนักเขียนสตรี เกิดในครอบครัวที่เก่าแก่ชาวนิวยอร์ก สามีมของวอร์ตันเป็นคนชั้นเดียวกับเธอ แต่ต่อมาไคนหย่ากันโดยวอร์ตันได้อพยพไปอยู่ยุโรปและเริ่มอาชีพการเป็นนักเขียนที่ยุโรปนี้เอง งานเขียนของเธอส่วนใหญ่จะวิจารณ์ชีวิตชนชั้นสูงที่อยู่ในโลกของความเคร่งครัด (puritanical world) แม้แต่การแสดงความรักก็ห้าม ผู้เขียนได้เปรียบเทียบให้เห็นว่าจิตใจของตัวละครนี้เหมือนทั้งกับโรงแรม ที่ความตึกต่าง ๆ ต่างก็หมุนเวียนกันเข้ามาแล้วก็จากไปเหมือนกับแขกที่มาพำนักยังโรงแรม เมื่อถึงเวลาก็จากไปโดยที่ไม่ทิ้งร่องรอยหรือที่อยู่ไว้เลย ดังเช่นชีวิตของ ลิลี บาร์ท (Lily Bart) ในเรื่อง The House of Mirth ซึ่งลิลี บาร์ท ใ้รับการอบรมให้อยู่ในกรอบของความตึกที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องประดับของชายที่มั่งคั่ง แต่ลิลีมีความรู้สึกว่าคุณชายเหล่านี้มาเพื่อ เธอจึงเลือกดำเนินชีวิตที่อิสระ ทั่วๆ หนึ่งตัวเองสังคมจึงถูกเธอคว่ำการกล่าวหา เธอว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่อยู่ในศีลธรรม ในตอนจบ ลิลีจึงจบชีวิตลงด้วยความนิทหน้างและฆ่าตัวตายในที่สุด สำหรับอันคาย สแปรก (Undine Spragg)

ในเรื่อง The Custom of the Country (1913) วอร์ตันสร้างตัวละครนี้ให้แตกต่างจาก ลีดี บาร์ท เพราะอันทาบไม่มีความกล้าที่จะแสดงให้เห็นถึงความต้องการทางเพศ เธอคง หลบ ๆ ซ่อน ๆ ไม่เหมือนกับลีดี บาร์ท สิ่งที่อิซ วอร์ตัน ต้องการที่จะให้ผู้อ่านทราบก็คือ ภูภานอกแล้วโลกของชนชั้นสูงอยู่ในกรอบ แต่จริง ๆ แล้วมีแต่ความหน้าไหวหลังหลอก ทั้งที่ อิซ วอร์ตัน ประสมมาด้วยตนเอง เมื่อสมัยที่เธอยังเยาว์อยู่ แม้แต่การแสดงออกซึ่งความรัก ก็ทำมิได้ทั้ง เช่นจะถือว่า เป็นการเสียมรรยาทถ้าผู้ชายจะยกเก้าอี้ที่ตนเองนั่งอยู่ให้กับผู้หญิง เพราะเก้าอี้อาจจะยังอุ่นด้วยความร้อนจากร่างกายของผู้ชายคนนั้นได้

นอกจากนี้อิซ วอร์ตัน ยังได้แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของชีวิตคู่อื่นเนื่องมาจากการพยายามปกปิดความต้องการทางเพศ ซึ่งอิซ วอร์ตันได้นำมา เป็นเค้าโครงของเรื่อง Ethan Frome (1911) ตัวเอกคือ เอทเซน (Ethan) เป็นชาวนาชาวนิวอิงแลนด์ที่ไม่พอใจในความสัมพันธ์กับภรรยาของตน คอมาแมที (Mattie) ลูกสาวได้มาอยู่ ด้วยความใกล้ชิดสนิทสนมกันทำให้ทั้ง 2 มีความต้องการซึ่งกันและกัน แต่ทั้งสองก็พยายามที่จะระงับความต้องการของตนเอง (พยายามปกปิดความรู้สึกไม่ให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทราบ) ทั้งคู่พยายามฆ่าตัวตาย แต่ไม่ประสบความสำเร็จ วอร์ตันให้เรื่องนี้จบโดยให้ภาพคนทั้งสามมี แมที (ผู้พิการ), เอทเซน (ชายชรา) และภรรยาของ เอทเซนผู้ เป็นธิดาอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันเต็มไปด้วย ความทนทุกข์ทรมาน

กล่าวกันว่าผลงานของวอร์ตันมักจะคล้ายคลึงกับผลงานของเฮนรี เจมส์ คือมักจะเกี่ยวกับจิตวิทยา แต่ลีลาการเขียนของวอร์ตันจะสั้น กระชับก็แต่กินความหมาย ดังเช่น วอร์ตันบรรยายตัวละครตัวหนึ่งในเรื่อง Xingu (1916) ไว้ว่า

"Her mind was a hotel - where ideas came and went like transient guests, without leaving their address behind"

¹ High, op.cit., p. 112.

ตัวอย่างผลงานของอิทซ์ วอร์ทัน

The House of Mirth (1905)

Ethan Frome (1911)

The Reef (1912)

The Custom of the Country (1913)

Xingu (1916)

Summer (1917)

แนวความคิดแบบธรรมชาตินิยมได้กล่าวมาโดยละเอียดแล้วในบทที่ 2 สำหรับในบทนี้จะกล่าวถึงนักเขียนในแนวธรรมชาตินิยมที่สำคัญ ๆ ดังนี้

อับตัน ซินแคลร์ (Upton Sinclair) (ค.ศ. 1878 - 1968)

นับเป็นนักเขียนในกลุ่มที่ดั่งสังคมนิยม¹ แต่เขามีความคิดเห็นแตกต่างจากเฮอริคค์ เฮอริคค์เชื่อว่าจิตใจหรือคุณธรรมของชนชั้นกลางนั้นกำลังถูกทำลาย เพราะฉะนั้นชีวิตของคนเหล่านี้จึงมีแต่ความว่างเปล่าและความสิ้นหวัง แต่ซินแคลร์กลับเชื่อในความคิดของมนุษย์และแน่ใจว่าสังคมจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง หมายความว่า สันชาตญาณลึก ๆ ของมนุษย์นั้นต้องการที่จะให้มีความยุติธรรมในสังคม ผลงานที่สำคัญของซินแคลร์คือ

The Jungle (1906) นับเป็นผลงานชิ้นที่สำคัญที่สุดเพื่อความยุติธรรม เนื้อเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว เรดคัสเซส (Redkuses) ซึ่งอพยพมาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาเพื่อหวังว่าชีวิตจะดีขึ้น แต่ครอบครัวนี้กลับเผชิญแต่ความยากลำบากและเรื่องเศร้าซ้ำแล้วซ้ำอีก ดังเช่น สภาพที่เลวร้ายของโรงงานบรรจุเนื้อกระป๋องในชิคาโก เมื่อผลงานของซินแคลร์ตีพิมพ์ออกมา ปรากฏว่าชาวอเมริกันนับล้านคนรวมทั้งประธานาธิบดีทริโอดอร์ รูสเวลท์ รู้สึกตกใจกับภาพที่ซินแคลร์บรรยายในผลงานชิ้นนี้ ซึ่งทำให้เกิดความพยายามในการปรับปรุงสภาพโรงงานผลิตอาหารให้ดีขึ้น ถ้าพิจารณาเรื่อง The Jungle ในแง่ของวรรณคดีแล้ว ผลงานชิ้นนี้ยังนับว่าไม่คืบหน้าเพราะยังมีข้อบกพร่อง คือตัวละครไม่สมจริง (flat) และไม่มีชีวิตชีวา แต่ก็มีคนกล่าวว่าที่เป็นเช่นนี้

---

¹นักเขียนหรือใครก็ตามที่ดั่งหรือรวบรวมข้อเท็จจริงที่นำละอายของสังคมเรียกว่า "Muckraker"

เพราะซินแรมไม่สนใจตัวละครมากเท่ากับสิ่งที่เขาต้องการให้ผู้อ่านรับรู้

กล่าวโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ซินแรมต้องการที่จะให้ผลงานของเขาก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคม ซึ่งเขาก็ประสบผลสำเร็จในบางส่วน แต่ผลงานชิ้นหลัง ๆ ของเขาไม่ค่อยเป็นที่ชื่นชอบของผู้อ่าน เพราะผู้อ่านเริ่มรู้สึกจำเจซ้ำซากกับแนวเรื่องของซินแรม

ธีโอดอร์ ไครเซอร์ (Theodore Dreiser) (ค.ศ. 1871 - 1945)

เป็นนักเขียนอเมริกันในแนววรรณชาตินิยมที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ธีโอดอร์ ไครเซอร์ ไม่สนใจแนวปฏิบัติของพวกอเมริกันเหมือนดัง อีดิซ วอร์ตัน สตรีทและที่สาคัญที่ ธีโอดอร์ ไครเซอร์ มักจะเสนอคือ ชีวิตที่ไร้จุดหมาย ดังใน Sister Carrie (1900) ตัวเอกคือ แครี่ มีเบอร์ (Carrie Meeber) ทั้งความยากจนในชนบทเกินทาง เข้าสู่เมืองใหญ่คือ ชิคาโก เพื่อต้องการชีวิตที่ดีกว่าไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า เงินทอง และฐานะในสังคม ในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จ แต่เธอก็ค้นพบความจริงในขณะที่เดียวกันว่า เงินทองและความสำเร็จที่เธอได้มานั้นก็ไม่อาจเป็นบุญใจไปสู่ความสุขที่แท้จริงได้ ในขณะที่อ่านเรื่องนี้ ผู้อ่านจะมีความรู้สึกว่ ธีโอดอร์ ไครเซอร์ มิได้วิจารณ์ความต้องการชีวิตที่ดีกว่าของแครี่เลย ซึ่งเป็นเพราะว่าตัว ธีโอดอร์ ไครเซอร์ เองก็มาจากครอบครัวที่ยากจน จึงทำให้เขาเหมือนกับเข้าใจและเห็นใจ ตัวเอกคือแครี่นั่นเอง ถึงแม้ว่าไครเซอร์จะมีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจในปัจเจกบุคคล ดังเช่นแครี่ แต่ในขณะที่เดียวกันไครเซอร์ก็มีความรู้สึกว่ชีวิตโดยทั่ว ๆ ไปแล้วเต็มไปด้วยความ โทคร้ายและความยุ่งเหยิง ดังเช่น ในขณะที่แครี่ประสบผลสำเร็จในคานอาชีพ เฮิร์สต์วูด (Hurstwood) ซึ่งเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งใน Sister Carrie กลับประสบกับความพินาศทั้งในคานทรัพย์สินสมบัติ ฐานะทางสังคม และความภาคภูมิใจ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นความสำเร็จของแครี่ หรือความตกต่ำของ เฮิร์สต์วูดก็เกิดมาจากความมิได้ตั้งใจทั้งสิ้น แต่ไครเซอร์ก็ไม่พยายามที่จะอธิบายว่ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้น เขาต้องการเพียงให้เห็นว่าว่มีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นจริง ๆ ในสังคมของเราซึ่งเป็นเพราะชะตาชีวิต (fate) นั่นเอง

นอกจากนี้ธีโอดอร์ ไครเซอร์ ยังเห็นอีกว่บ่อยครั้งที่คนที่ทำความดีมักจะไม่ไ้ผลตอบแทน ตรงกันข้ามคนที่ทำชั่วจะไ้ครร้ายเสมอ ๆ ที่เป็นเช่นนี้เพราะไครเซอร์เห็นว่าความถูก

หรือความผิด เป็นเรื่องซึ่งสังคมกำหนดขึ้นมาเองโดยไม่มีใครยึดหยุ่น ดังเช่น ถ้าเรากระทำสิ่งหนึ่งลงไปด้วยความจำเป็น สังคมจะครหาเราว่ากระทำผิดโดยไมยอมรับรู้ถึงความจำเป็นนั้น ๆ เลย ซึ่งซีไอคอร์ ไครเซอร์ เห็นว่าการตัดสินเช่นนี้เป็นสิ่งเลวร้ายมาก ความผิดเห็นนี้จะเห็นได้จากผลงานที่ชื่อว่า Jennie Gerhardt (1911) แม่เจนีจะมีความตั้งใจดีและเป็นคนดีอย่างไรก็ตาม แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอทำให้เธอต้องปฏิบัติตนในแนวทางหนึ่งในสาขาของสังคมเป็นการปฏิบัติตนที่ไร้ศีลธรรม แต่ในสาขาของไครเซอร์ เขากลับเห็นว่าผู้ที่ไม่มีใจเจนีมีแต่เป็นกฎเกณฑ์ของสังคมทางหาก

ในช่วงตอนปลายของซีไอคอร์ ไครเซอร์นั้น ผู้อ่านจะเห็นว่าไครเซอร์ได้หันมาสนใจสังคมมากขึ้น เพราะในช่วงนี้ซีไอคอร์ ไครเซอร์ไม่เพียงแค่มองว่าชีวิตของมนุษย์นั้นถูกชะกาลิซิกทั้งใน Sister Carrie เท่านั้น แต่แท้จริงแล้วชีวิตของมนุษย์นั้นเป็นเหยื่อของสังคมด้วย ดังเช่น ไคลด์ กริฟฟิธส์ (Clyde Griffiths) ในเรื่อง An American Tragedy (1925) ไคลด์มีความฝันเหมือนกับแคร์รี มีเบอร์ว่าเงินทองและความสำเร็จจะนำเขาไปสู่ความสุข เมื่อเขาทำให้หญิงสาวคนหนึ่งตั้งครรภ์และหญิงคนนั้นจะทำลายความฝันของเขา เขาจึงวางแผนฆ่าหล่อน แต่เขากลับทำไม่ลง เมื่อหญิงคนนั้นเสียชีวิตลงโดยอุบัติเหตุ จึงมีคำถามว่า ความตายของหญิงคนนั้น ไคลด์จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบหรือไม่ ในที่สุดไคลด์ถูกตัดสินให้ประหารชีวิต ซึ่งไครเซอร์เห็นว่าไม่ยุติธรรมกับไคลด์เลย เพราะเขาเห็นว่าจริง ๆ แล้วไคลด์มิใช่เป็นผู้ผิดที่แท้จริง ผู้ที่ควรจะต้องรับผิดชอบต่อการตายของหญิงที่ตั้งครรภ์นั้นควรจะเป็นสังคมและแนวทางการปฏิบัติของสังคมมากกว่า

กล่าวกันว่าแนวการเขียนของซีไอคอร์ ไครเซอร์นั้นค่อนข้างจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับโรงงาน ธนาคาร เมืองและชีวิตในวงการธุรกิจมากเกินไป จึงทำให้ผลงานของเขาค่อนข้างจะยาวเกินความจำเป็น แต่อย่างไรก็ตาม เรามีอาจปฏิเสธได้ว่า ซีไอคอร์ ไครเซอร์ เป็นนักเขียนอเมริกันในแนวธรรมชาตินิยมที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เพราะเป็นเสมือนผู้ริเริ่มแนวการเขียนในแนวธรรมชาตินิยมให้กับวรรณคดีอเมริกัน

ตัวอย่างผลงานของซีโอกอร์ ไกรเซอร์

Sister Carrie (1900)

Jennie Gerhardt (1911)

Trilogy of Desire ผลงานชิ้นนี้มี 3 เล่ม คือ

The Financier (1912)

The Titan (1914)

The Stoic (1947)

An American Tragedy (1925)

เชอร์วู้ด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) (ค.ศ. 1876 - 1941)

เป็นนักเขียนในแนวธรรมชาตินิยมเช่นเดียวกับซีโอกอร์ ไกรเซอร์ สิ่งที่เชอร์วู้ด แอนเดอร์สัน มักจะได้รับการกล่าวขวัญถึงเสมอคือ การนำวิธีการที่เรียกว่า "สมัยใหม่" (modernism) เข้ามาใช้ในวรรณคดีอเมริกัน วิธีการสมัยใหม่ก็คือ การเขียนด้วยภาษาที่เข้าใจได้ง่ายคล้ายกับภาษาพูด จะเน้นในเรื่องรูปแบบมากกว่าเนื้อเรื่อง นอกจากนี้จะมีการใช้เวลาที่ เป็นทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคตปะปนกันไป เหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความฝัน กล่าวกันว่ามักเขียนในรุ่นต่อมาหลายคนที่ได้รับอิทธิพลจากวิธีการของแอนเดอร์สัน ดังเช่น เฮอเรนส์ เชมิงเวย์, วิลเลียม ฟอสคเนอร์, โทมัส วูล์ฟ แม้ว่าเชอร์วู้ด แอนเดอร์สัน จะได้รับการกล่าวขวัญถึงในแง่ความเป็นสมัยใหม่ แต่ผลงานที่วิเศษของนักเขียนผู้นี้กลับมีอยู่เพียงเล่มเดียวคือ Winesburg, Ohio (1919) ผลงานชิ้นนี้เป็นเพียงการรวมเรื่องสั้นที่ต่อเนื่องกันเท่านั้น (connected short stories) ฉากคือเมืองเล็ก ๆ อันเงียบเหงาที่ตัวละครต่าง ๆ อาศัยอยู่ คนเหล่านี้รู้สึกว่าการดำเนินชีวิตของตนช่างน่าเบื่อ ความน่าเบื่อเหล่านี้เองผลักดันให้ตัวละครมีพฤติกรรมแปลก ๆ ดังเช่น อลิส ไฮท์แมน (Alice Hindman) เป็นหญิงสาวชื่อบานที่แผ่รอกการกลับมาของคนรักเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งคืนวันหนึ่งในขณะที่ฝนตก ด้วยความที่รู้สึกเปล่า เปลี่ยวและสิ้นหวังอย่างมาก เธอจึงถอดเสื้อผ้าแล้ววิ่งออกไปนอกบ้านเพื่อหาผู้ชายคนใหม่สักคนที่จะช่วยทำให้ความรู้สึกของเธอดีขึ้น แต่ปรากฏว่าผู้ชายที่เธอพบกลับเป็นคน

พูดและไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเธอต้องการอะไร อลิสจึงหมกมุ่น แต่ในที่สุดเธอก็ยอมรับความจริง สภาพการณ์ที่ตัวละครมีช่วงเวลาหนึ่งที่สามารถเข้าใจตนเองได้นั้นเป็นสิ่งที่แอนเกอร์สันมักจะบรรจุไว้ในผลงานของเธอเสมอ

ตัวอย่างผลงานของ เซอร์วูด แอนเกอร์สัน

Marching Men (1917)

Winesburg, Ohio (1919)

Poor White (1920)

A Story-Teller's Story (1924)

Dark Laughter (1925)

ซินแอร์ ลุยส์ (Sinclair Lewis) (ค.ศ. 1885 - 1951)

ซินแอร์ ลุยส์ มักจะให้ภาพของวัฒนธรรมอเมริกันในเมืองเล็ก ๆ โดยเขาจะให้ภาพความเป็นจริง เหมือนกับภาพถ่าย (photographic realism) และเหมือนกับการจกมันฝรั่งและ เอี้ยคอง เหตุการณ์ และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ดังเช่น แครอล มิลฟอร์ด (Carol Milford) เมื่อแต่งงานกับนายแพทย์เคนนิคอตท์ (Kennicott) แล้ว ทั้งคู่ก็ย้ายไปอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ ชื่อว่าโกเฟอร์ แพรี่ (Gopher Prairie) ในมิชิแกน สภาพแวดล้อมในเมืองนี้ทำให้แครอลรู้สึกหมกมุ่นความสุข หรือถึง จอร์จ เอฟ แบบบิทท์ (George F. Babbitt) ที่พยายามทำคามรสนิยมของสังคมจนกระทั่ง เกิดความไม่แน่ใจว่าตัวเขาเป็นอมุขหรือเป็นเครื่องจักร เขาจึงพยายามที่จะต่อต้านแนวปฏิบัติที่ตนเคยยึดถือ แต่ในที่สุดเขาก็ทำไม่สำเร็จ แม้ว่าผลงานชิ้นนี้ของซินแอร์ ลุยส์จะเป็นที่นิยมในอเมริกาและยุโรปมาก แต่ก็มีผู้วิจารณ์ผลงานชิ้นนี้เช่นเดียวกัน ดังเช่น จอร์จ แซนทายานา (George Santayana) (ค.ศ. 1863 - 1952) นักปรัชญาชาวอเมริกันวิจารณ์ซินแอร์ ลุยส์ ว่า ได้แต่กำหนดคิคิดและแนวปฏิบัติของสังคมชนชั้นกลางในอเมริกาเท่านั้น แต่ไม่ได้เสนอแนวทางแก้ไขหรือแนวคิดแนวปฏิบัติที่ดีกว่าให้เลย

เฮล แอล เมนเคน (H.L.Mencken) (ค.ศ. 1880 - 1956)

เป็นนักเขียนอเมริกันที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งของคริสต์ศตวรรษที่ 20 เช่นเดียวกับนักเขียนส่วนใหญ่ในยุคนี้ที่เกลียดชังชนชั้นกลาง ในบทความเรื่อง "The Smart Set" และ "The American Mercury" เฮล แอล เมนเคน เรียกชนชั้นกลางว่า "booboisie" ซึ่งเป็นคำที่เขาคิดขึ้นเอง มาจากคำประสมว่า "bourgeoisie" (แปลว่าชนชั้นกลาง) กับ "boob" (แปลว่าคนที่โง่เขลา) "booboisie" จึงแปลว่า ชนชั้นกลางที่โง่เขลา

ช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1929 ซึ่งเป็นช่วงเวลาต่อมา นับเป็นยุคที่ถูกขนานนามว่า "Lost Generation" ของนักเขียนอเมริกัน หมายความว่า เป็นยุคที่นักเขียนและนักปราชญ์อเมริกันจำนวนมากส่วนหนึ่งได้อพยพไปอยู่ต่างประเทศ และถึงแม้จะมีผู้ยังคงอยู่ในอเมริกา แต่คนเหล่านี้ก็มีความรู้สึกไม่พอใจต่อสังคมอเมริกันอย่างมาก นักเขียนและนักปราชญ์เหล่านี้มีความเห็นว่าไม่สมควรที่พวกเขาจะอุทิศความสามารถและสติปัญญาที่ตนเองมีอยู่กับสังคมอเมริกันเลย ด้วยเหตุนี้บรรดานักเขียนและนักปราชญ์เหล่านี้จะมีความรู้สึกโกรธแค้นและอ้างว้าง

บทสรุป

นักเขียนในแนวสังคมนิยมและชนวนิยม

ตามที่ทราบกันแล้วว่าตอนปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 19 การค้นพบทฤษฎีใหม่ของชาร์ลส์ ดาร์วิน ซึ่งตีพิมพ์ในหนังสือ The Origin of Species ในปี ค.ศ. 1859 และ Descent of Man ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1870 มีอิทธิพลต่อความคิดของชาวอเมริกันในยุคนั้นมาก ดาร์วินกล่าวว่า พระเจ้าไม่ได้สร้างมนุษย์ขึ้นมา แต่มนุษย์เกิดจากการพัฒนามาจากชีวิตที่ต่ำกว่าโดยมนุษย์ได้พยายามปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตรอด นักเขียนเป็นจำนวนมากที่ยอมรับทฤษฎีของดาร์วินและใช้ทฤษฎีนี้อธิบายพฤติกรรมของตัวละครในงานเขียนของตนเอง นั่นก็คือนักเขียนจะมองว่าพฤติกรรมของตัวละครซึ่งสลับซับซ้อนนั้น เกิดจากข้อขัดแย้งในตัว เองระหว่างธรรมชาติของตนเองที่มีมาแต่แรก เกิดกับสิ่งที่ถูกกำหนดโดยสังคมและเศรษฐกิจ

นักเขียนในแนวสังคมนิยมเกิดขึ้นเพราะว่า นักเขียนเหล่านี้มีความเห็นว่างานเขียนในสมัยก่อนหน้าพวกเขาเหล่านั้นมักจะกล่าวถึงแต่สิ่งที่ไม่เป็นความจริง เช่น Edgar Allen Poe เขียนเกี่ยวกับเรื่องลึกลับในธรรมชาติ ซึ่งนักเขียนเหล่านี้ เช่น มาร์ค ทเวน, เฮนรี เจมส์ เห็นว่างานเหล่านั้นไม่ได้แสดงให้เห็นสภาพสังคมและชีวิตในสังคมที่เป็นจริง พวกเขามีความเชื่อว่างานเขียนควรจะสะท้อนให้เห็นสภาพที่แท้จริงของมนุษย์และสังคม เราจึงมีผลงานดังเช่น "The Adventures of Hucklebery Finn" ของ มาร์ค ทเวน หรือ เฮนรี เจมส์ ก็มักจะเขียนถึงสภาพชีวิตของคนร่ำรวย แต่ต่อมาได้มีนักเขียนอีกกลุ่มหนึ่ง เห็นว่าแม้นักเขียนในกลุ่มแรกจะแสดงให้เห็นสภาพที่แท้จริงของสังคมก็ตาม อย่างไรก็ตามนักเขียนในกลุ่มแรกมักจะให้ภาพสังคมเพียงแง่เดียว ดังเช่น เฮนรี เจมส์ เขียนถึงเฉพาะชนชั้นกลางเท่านั้น นักเขียนในกลุ่มหลังซึ่งเรียกว่าพวกชนชั้นสังคมนิยมมีความเห็นว่าสังคมมีทั้งคนรวย คนจน แต่คนจนมีมากกว่าคนรวย ซึ่งคนจนเหล่านี้มักจะทำงานในโรงงานที่ได้ค่าจ้างถูก ๆ สภาพความเป็นอยู่ต่ำมาก นักเขียนก็ควรจะแสดงให้เห็นสภาพสังคมที่เลวร้ายซึ่ง เป็นส่วนใหญ่ของสังคมมากกว่าสิ่งอื่น ๆ

ช่วงระยะเวลา 50 ปีของตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 งานเขียนต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นนวนิยายหรืองานเขียนในรูปแบบอื่น ๆ มักจะบรรยาย วิเคราะห์และวิจารณ์ความเปลี่ยนแปลงทางสถาบันทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม นักเขียนนักประวัติศาสตร์ นักหนังสือพิมพ์ นักเศรษฐศาสตร์ และนักวิจารณ์สังคมในช่วงนี้มักจะกล่าวถึงสิทธิสตรี การคอร์รัปชันทางการเมือง ความไม่เสมอภาคทางเศรษฐกิจ ธุรกิจ การกดขี่แรงงาน และที่สำคัญคือการกักกันผิว ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากคนขาวพยายามกักกันที่จะไม่ให้ความยุติธรรมต่อคนผิวดำ เช่น ผลงานของบุคเคอ ทู วอชิงตัน (Booker T. Washington) เรื่อง Up from Slavery (1900) บทความเชิงวิเคราะห์เกี่ยวกับวอชิงตันที่เขียนโดยดับเบิลยู อี บี ดูบัวร์ (W.E.B. Dubors) เรื่อง "The Souls of Black Folk" (1903)